



Arrest

nr. 178 434 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in zake F.K.K.A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op (...)1970 in Najaf. Voor zover u zich kunt herinneren heeft u altijd in uw ouderlijke woning in de wijk Hay Saha in Najaf gewoond, tot 6 januari 2004. U werkte in een carwash. In oktober 2003 huwde u met Z. A. A. A. A-S., eveneens een sjiit van Arabische origine. Rond 19 december 2003 werd er gevochten om het politiekantoor recht tegenover uw woning. Dat gebeurde wel vaker, zo om de tien dagen. Het Mehdileger, een sjiitische militie, streed tegen de Irakese en Amerikaanse strijdkrachten en vuurde daarbij onder andere raketten af, waarbij uw woning ook beschadigd raakte. Op een dag hoorde u hen op straat en ging u naar buiten om hen te vragen waarom ze dat altijd deden en om hen aan te spreken op het feit dat uw woning ook beschadigd raakte. Er ontstond een ruzie en een gevecht tussen u en een

verantwoordelijke van het Mehdileger, waarbij u Moktada al-Sadr beledigde. Dezelfde avond werd u rond 1.30 uur samen met een zevental anderen door het Mehdileger opgepakt en meegenomen. Ze sloten u gedurende 17 dagen op en martelden u, waarbij ze u verweten dat u hen niet tegen de Amerikanen wilde laten vechten. Op 6 januari 2004 werd de plaats waar u gevangengehouden werd ontzet door de Amerikanen en de Irakese politie. U werd in het ziekenhuis opgelapt en vertrok dezelfde dag nog naar Basra. Vandaaruit vertrok u op 7 januari 2004 naar de Verenigde Arabische Emiraten. U werkte er ook in een carwash. In 2004 werd uw zoon M. er geboren, in 2005 uw dochter G. en in 2010 uw zoon Z.. Al die tijd, van uw vlucht in 2004 tot vandaag, bleef het Mehdileger uw familie ongeveer om de maand lastigvallen in hun woonplaats Hay Saha met de vraag waar u verblijft. Toen uw vader daar in mei 2005 kwaad om werd, vermoordde het Mehdileger hem. In juli 2015 kreeg u een uitwijzingsbevel uit de VAE en vertrok u naar Europa. U arriveerde met uw gezin in België op 18 augustus 2015 en vroeg er asiel aan op 20 augustus 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw Irakese identiteitskaart en die van uw vrouw en twee van uw kinderen (originelen), uw identiteitskaart en die van uw echtgenote uit Abu Dhabi (originelen), uw verzekeringskaart (origineel), vaccinatiekaarten uit Abu Dhabi (origineel), de geboorteaktes van uw kinderen, medische vaststellingen van uw botbreuken, een handgeschreven politieklacht, een medisch document in verband met de dood van uw vader en extra medische attesten in verband met uw foltering en die u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) via uw advocaat liet bezorgen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er geen afdoende en geloofwaardige indicaties zijn dat u vandaag, meer dan twaalf jaar na de problemen die u kende met het Mehdileger, nog altijd in gevaar zou zijn.

U beweert dat de militie sedert uw vertrek in 2004 tot op vandaag nog altijd naar u op zoek is en herhaaldelijk bij uw familie langskomt om naar uw verblijfplaats te vragen (CGVS p.8-9). Uw vrouw bevestigt dat (CGVS/B p.6). U beweert eerst dat ze dat dagelijks doet, zegt vervolgens dat ze om de vier maand langskomen en zegt daarna dat ze er elke maand staan. Uiteindelijk schat u in dat ze om de maand, om de twee maand of om de drie maand langskomen (CGVS p.9-10). Wanneer de militieleden uw familie bezoeken, vragen ze telkens naar uw verblijfplaats, uw familie ontkent dan dat ze die kennen, waarop de militieleden weer weggaan (CGVS p.10). Daarnaast haalt u ook aan dat uw naam op een lijst van de militie staat, die zou verschijnen als uw naam wordt ingetikt in een computer. Daar bent u van overtuigd omdat er mensen in de regering zitten die aan het Mehdileger gelinkt zijn (CGVS p.5, 13). Uw vrouw bevestigt die uitspraak en zegt dat uw naam op de computer is ingegeven bij de luchthaven van Irak, en dat jullie riskeren daarom vermoord te worden zodra jullie het land binnenkomen (CGVS/B p.4-5). Aan die beweringen kan geen geloof worden gehecht.

Het is niet aannemelijk dat het Mehdileger u nog steeds zou zoeken voor een incident dat 12 jaar geleden plaatsvond, gezien de huidige objectieve situatie in Zuid-Irak er helemaal anders uitziet dan in 2003. Dat blijkt uit objectieve landeninformatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier (COI bron 1 tot 4). In 2003 had het Mehdileger inderdaad als voornaamste bestaansreden de Amerikaanse troepen uit Irak te verdrijven, en zeker vanaf 2004 was er in het zuiden van Irak zelfs de facto sprake van een oorlogssituatie tussen het Mehdileger enerzijds en de Amerikaanse troepen en het Iraakse leger anderzijds, waarbij om Najaf zwaar gevochten werd. In die context kan het Mehdileger inderdaad aanstoot genomen hebben aan uw onvrede over de gevechten tegen de Amerikaanse troepen, maar de omstandigheden zijn inmiddels drastisch veranderd. Sedert het staakt-het-vuren van 2008 is er geen sprake meer van openlijke gevechten tussen de Verenigde Staten en het Mehdileger en in de huidige context is het Zuiden van Irak relatief veilig, en dan vooral voor sjiieten. Ook de context waarbinnen het Mehdileger momenteel opereert valt niet meer te vergelijken met die van 2003. Het originele Mehdileger zelf is sedert het sektarische geweld in 2007-2008 voornamelijk sluimerend aanwezig in Irak. In 2008 heroriënteerde leider Moktada al-Sadr de groep naar sociale dienstverlening. In 2010 verschoof het doel richting de politiek, om al-Sadr's politieke agenda te steunen. Sedert de komst van ISIS focust de militie onder haar nieuwe naam Saraya al-Salam op de strijd tegen ISIS. Daarbij werkt het zelfs samen met het Irakese leger en de Amerikanen.

U geeft aan dat de persoon met wie u een handgemeen had een hoge verantwoordelijke was, waardoor uw naam op een lijst verspreid zou zijn en u zelfs meteen op de luchthaven zou kunnen worden opgepakt (CGVS p.13). U blijft echter vaag over de precieze identiteit van die man: u slaagt er niet in te preciseren wie die man juist is, wat zijn functie is en of hij nog steeds in Najaf is (CGVS p.9, 13).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het niet enkel de Amerikanen zijn die u bevrijd hebben, maar ook de Irakese politie (CGVS p.4), waardoor de bewering als zou u officieel gesignaleerd staan niet aannemelijk is. Het idee dat uw naam op een de één of andere lijst of computer zou staan is bovendien pure speculatie, enkel en alleen gebaseerd op uw eigen vermoedens en die van uw familie en kennis HRAJ. U noch uw vrouw slaagt erin concrete elementen aan te halen waarop u zich baseert voor uw hypothese (CGVS p.13, CGVS/B p. 5-6). Uw vermoedens of die van uw familie tonen op geen enkele manier aan dat een dergelijke lijst met uw naam erop überhaupt zou bestaan.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat het Mehdileger al twaalf jaar niet-aflatende pogingen zou doen om u te lokaliseren wegens een incident waarbij u hen geen schade berokkend heeft. Uiteindelijk mag niet vergeten worden dat u zich enkel negatief heeft uitgelaten over Moktada al-Sadr en dat er daarbij een handgemeen is geweest tussen u en een verantwoordelijke (CGVS p. 8 en 11), wat bezwaarlijk een logische aanleiding kan worden genoemd voor een twaalf jaar durende zoektocht naar wraak door het Mehdileger. Naast het onaannemelijke karakter van de inspanningen die de militie volgens u zou leveren om u te vinden, zit er ook weinig logica in de manier waarop het Mehdileger u zou proberen te lokaliseren. Het is erg bevreemdend dat de militie die u 17 dagen lang vastgehouden en gefolterd heeft zomaar van uw familieleden gelooft dat ze niet weten waar u bent en dat ze dan maar onverrichter zake weggaan zonder verdere actie te ondernemen, en dat er in de twaalf jaar dat ze uw familie met hun vraag lastigvallen nooit een escalatie geweest is in hun gedrag. Wanneer u gevraagd wordt of u het zelf niet eigenaardig vindt dat militieleden, die er klaarblijkelijk niet voor terugschrikken om te martelen en te moorden en al jarenlang onophoudelijk naar u op zoek zijn, niets ernstigers of gewelddadigers ondernemen om de waarheid uit uw familie te wringen, herhaalt u gewoon dat ze telkens vragen waar u bent en dat ze u zullen doden als ze u vinden. Wanneer de vraag u opnieuw gesteld wordt geeft u een uitleg over het feit dat het in uw wijk opgemerkt wordt als er een vreemde persoon in de wijk komt, wat uiteraard ook geen verklaring is voor de vreemde werkwijze van het Mehdileger om uw verblijfplaats te weten komen (CGVS p.12). Bovendien blijkt uit het gesprek met uw vrouw dat niet alleen uw familie, maar ook haar familie én de bewoners van de wijk van haar familie al op de hoogte waren van jullie verblijfplaats in de Verenigde Arabische Emiraten. Uw vrouw voegt daaraan toe dat Najaf klein is, en dat je dus nergens veilig bent, want via hun connecties kunnen de milities altijd te weten komen waar je je bevindt (CGVS/B p.6). Het mag in dat geval ernstig verbazen dat het Mehdileger er in die twaalf jaar niet aan gedacht heeft om hun connecties aan te spreken en er nog steeds niet in geslaagd is om uw verblijfplaats te achterhalen, terwijl er toch een behoorlijk aantal mensen van op de hoogte waren. Daarmee geconfronteerd antwoordt ook uw vrouw naast de vraag en herhaalt ze dat de milities naar u komen vragen en dat ook uw vrienden altijd vroegen waar u was, maar dat ze nu allemaal weten dat u naar de VAE gegaan was (CGVS/B p.6). Dat is geen verklaring voor het feit dat het Mehdileger op dergelijke onlogische wijze probeert om uw verblijfplaats te achterhalen.

Los van dat alles heeft u, net als uw vrouw, nagelaten om op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding te maken van het feit dat uw familie nog altijd door het Mehdileger lastiggevallen zou worden (Vragenlijst 3.5). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, beweert u dat u het wou vertellen maar dat het niet mocht van de tolk, die u maar bleef onderbreken (CGVS p.12). Aan dat excuus wordt geen geloof gehecht. Het feit dat u pas op het Commissariaat-generaal melding maakt van het aanhoudende contact met het Mehdileger trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Dat uw familie al sedert begin 2004 en tot op de dag van vandaag nog altijd maandelijks of om de paar maanden leden van het Mehdileger aan de deur krijgt die van hen willen te weten komen waar u verblijft, wordt dan ook niet als geloofwaardig beschouwd, net als de bewering dat u gesignaleerd zou staan en dat het Mehdileger gealarmeerd zou worden zodra u het grondgebied betreedt.

Betreffende de dood van uw vader in mei 2005 beweert u dat precies zo'n eerder besproken bezoek van het Mehdileger, waarbij uw vader zich kwaad maakte, de reden is voor het feit dat hij gedood werd (CGVS p.9). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de veelvuldige bezoeken van de militie bij uw familie sedert uw vlucht in januari 2004 tot op vandaag, komt het dan ook weinig overtuigend over dat uw vader bij een dergelijke confrontatie met het Mehdileger om het leven kwam. U legt wat zijn dood betreft bovendien enkel een medisch document neer waarin staat dat hij neergeschoten is, maar geen politieklacht of enig ander document dat zijn dood aan het Mehdileger kan linken. Sowieso dateert de dood van uw vader al van elf jaar geleden en heeft hij noch andere familieleden ooit bedreigingen ontvangen (CGVS p.11-12). In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat hij plots louter omwille van een belediging vermoord zou worden, en zelfs indien hij in gewelddadige omstandigheden om het leven gekomen is, is het moeilijk om aan te nemen dat dat in de door u beschreven context zou zijn gebeurd.

U haalt ook nog de dood van uw buurman aan, die toen u opgepakt werd in 2003 luid zou hebben tegengesproken en daarom zélf gevangengenomen werd. Ook hij zou achteraf naar de VAE vertrokken zijn en bij zijn terugkeer gemarteld en vermoord (CGVS p.8). U legt echter geen enkel bewijsstuk neer om uw beweringen over zijn dood en de omstandigheden waarin hij om het leven kwam te staven. Uit niets kan dan ook afgeleid worden dat de dood van uw buurman, die enkel steunt op uw verklaringen, iets te maken heeft met uw asielproblematiek. Bovendien was de betrokkenheid van uw buurman in uw arrestatie volgens uw verklaringen gering: hij kwam naar buiten toen hij hoorde dat er iets aan de gang was op straat toen het Mehdileger u kwam halen, en zou louter omdat hij tegensprak meegenomen zijn. Het feit dat zijn rol bij de gebeurtenissen zo miniem was, maakt het op zich al onaannemelijk dat hij enkel en alleen om die reden vermoord zou zijn (CGVS p.8).

U bent er niet in geslaagd de actualiteit van uw vrees aannemelijk te maken en steunt in uw verklaringen op weinig logische en vage elementen. Uw vrees is bijgevolg ongegrond, dus kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet besluiten dat er vandaag voor u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal

burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende militieën liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiietische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De documenten die u neerlegt veranderen bovenstaande appreciatie niet.

De documenten die u voorlegt uit Abu Dhabi (identiteitskaarten, geboorteaktes, vaccinatiekaarten en een verzekeringskaart) bewijzen enkel dat u effectief jarenlang in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef met uw gezin, hetgeen niet betwist wordt. Uw Irakese identiteitskaarten bewijzen dat u de Irakese nationaliteit heeft, maar ook die wordt niet betwist. De handgeschreven politieklacht toont aan dat weliswaar klacht is ingediend na uw gevangenschap, maar ook dat werpt geen nieuw licht op de feiten. Dat geldt ook voor de medische documenten in verband met de dood van uw vader.

Daarnaast legt u ook medische vaststellingen neer van letsels die u opliep nadat u gemarteld werd in 2003 en een mededeling dat u probeerde om een afspraak te bekomen voor psychologische analyse. Het feit dat u gefolterd werd tijdens uw gevangenschap wordt op zich niet betwist, maar u legt enkel bewijzen neer van de fysieke letsels die u heeft opgelopen en maakt geen melding van een ernstig psychologisch trauma. U meldt op gegeven moment dat u duizelig wordt als u aan uw folteringën terugdenkt om te verklaren dat u een verkeerde tijdsindicatie had gegeven als antwoord op een vraag (CGVS p.9), maar wanneer bij u gepolst wordt naar een eventueel ernstig psychologisch trauma zegt u dat het u alleen zwaar valt om over de folteringën te praten omdat u er dan aan moet denken, maar dat u er voor de rest psychologisch geen last van heeft (CGVS p.11). U noch uw vrouw haalt ernstige mentale problemen aan als gevolg van de folteringën die u heeft ondergaan. U heeft pas een afspraak geboekt voor een psychologische analyse nadat u dat gesuggereerd werd tijdens uw gehoor

op het CGVS, terwijl redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u, indien er echt sprake zou zijn van storende psychologische problemen ten gevolge van de dagenlange foltering, daarvoor al eerder hulp zou hebben gezocht, hetzij de voorbije jaren in de Verenigde Arabische Emiraten, hetzij in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in zake A.S. Z. A. A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het Iraaks staatsburgerschap te bezitten en bent sinds 2003 gehuwd met F. K. K. A. met wie u in Najaf woonde. Omwille het geven van kritiek en het beledigen van een leider binnen het Medhi leger werd uw man in datzelfde jaar opgepakt en 17 dagen vastgehouden. Nadat hij vrijkwam vertrokken jullie, via Basra, naar de Verenigde Arabische Emiraten. Toen jullie aldaar in juli 2015 een uitwijzingsbevel kregen vertrokken u en uw man naar België waar jullie op 18 augustus 2015 aankwamen. Jullie dienden er op 20 augustus 2015 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot K. K. A. F. (CGVS p.2). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat er geen afdoende en geloofwaardige indicaties zijn dat u vandaag, meer dan twaalf jaar na de problemen die u kende met het Mehdileger, nog altijd in gevaar zou zijn.

U beweert dat de militie sedert uw vertrek in 2004 tot op vandaag nog altijd naar u op zoek is en herhaaldelijk bij uw familie langskomt om naar uw verblijfplaats te vragen (CGVS p.8-9). Uw vrouw bevestigt dat (CGVS/B p.6). U beweert eerst dat ze dat dagelijks doet, zegt vervolgens dat ze om de vier maand langskomen en zegt daarna dat ze er elke maand staan. Uiteindelijk schat u in dat ze om de maand, om de twee maand of om de drie maand langskomen (CGVS p.9-10). Wanneer de militieleden uw familie bezoeken, vragen ze telkens naar uw verblijfplaats, uw familie ontkent dan dat ze die kennen, waarop de militieleden weer weggaan (CGVS p.10). Daarnaast haalt u ook aan dat uw naam op een lijst van de militie staat, die zou verschijnen als uw naam wordt ingetikt in een computer. Daar bent u van overtuigd omdat er mensen in de regering zitten die aan het Mehdileger gelinkt zijn (CGVS p.5, 13). Uw vrouw bevestigt die uitspraak en zegt dat uw naam op de computer is ingegeven bij de luchthaven van Irak, en dat jullie riskeren daarom vermoord te worden zodra jullie het land binnenkomen (CGVS/B p.4-5). Aan die beweringen kan geen geloof worden gehecht.

Het is niet aannemelijk dat het Mehdileger u nog steeds zou zoeken voor een incident dat 12 jaar geleden plaatsvond, gezien de huidige objectieve situatie in Zuid-Irak er helemaal anders uitziet dan in 2003. Dat blijkt uit objectieve landeninformatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier (COI bron 1 tot 4). In 2003 had het Mehdileger inderdaad als voornaamste bestaansreden de Amerikaanse troepen uit Irak te verdrijven, en zeker vanaf 2004 was er in het zuiden van Irak zelfs de facto sprake van een oorlogssituatie tussen het Mehdileger enerzijds en de Amerikaanse troepen en het Iraakse leger anderzijds, waarbij om Najaf zwaar gevochten werd. In die context kan het Mehdileger inderdaad aanstoot genomen hebben aan uw onvrede over de gevechten tegen de Amerikaanse troepen, maar de omstandigheden zijn inmiddels drastisch veranderd. Sedert het staakt-het-vuren van 2008 is er geen sprake meer van openlijke gevechten tussen de Verenigde Staten en het Mehdileger en in de huidige context is het Zuiden van Irak relatief veilig, en dan vooral voor sjiieten. Ook de context waarbinnen het Mehdileger momenteel opereert valt niet meer te vergelijken met die van 2003.

Het originele Mehdileger zelf is sedert het sektarische geweld in 2007-2008 voornamelijk sluimerend aanwezig in Irak. In 2008 heroriënteerde leider Moktada al-Sadr de groep naar sociale dienstverlening. In 2010 verschoof het doel richting de politiek, om al-Sadr's politieke agenda te steunen. Sedert de komst van ISIS focust de militie onder haar nieuwe naam Saraya al-Salam op de strijd tegen ISIS. Daarbij werkt het zelfs samen met het Irakese leger en de Amerikanen.

U geeft aan dat de persoon met wie u een handgemeen had een hoge verantwoordelijke was, waardoor uw naam op een lijst verspreid zou zijn en u zelfs meteen op de luchthaven zou kunnen worden opgepakt (CGVS p.13). U blijft echter vaag over de precieze identiteit van die man: u slaagt er niet in te preciseren wie die man juist is, wat zijn functie is en of hij nog steeds in Najaf is (CGVS p.9, 13). Daarnaast moet worden opgemerkt dat het niet enkel de Amerikanen zijn die u bevrijd hebben, maar ook de Irakese politie (CGVS p.4), waardoor de bewering als zou u officieel gesignaleerd staan niet aannemelijk is. Het idee dat uw naam op een de één of andere lijst of computer zou staan is bovendien pure speculatie, enkel en alleen gebaseerd op uw eigen vermoedens en die van uw familie en kennis HRAJ. U noch uw vrouw slaagt erin concrete elementen aan te halen waarop u zich baseert voor uw hypothese (CGVS p.13, CGVS/B p. 5-6). Uw vermoedens of die van uw familie tonen op geen enkele manier aan dat een dergelijke lijst met uw naam erop überhaupt zou bestaan. Bovendien is het weinig aannemelijk dat het Mehdileger al twaalf jaar niet-aflatende pogingen zou doen om u te lokaliseren wegens een incident waarbij u hen geen schade berokkend heeft. Uiteindelijk mag niet vergeten worden dat u zich enkel negatief heeft uitgelaten over Moktada al-Sadr en dat er daarbij een handgemeen is geweest tussen u en een verantwoordelijke (CGVS p. 8 en 11), wat bezwaarlijk een logische aanleiding kan worden genoemd voor een twaalf jaar durende zoektocht naar wraak door het Mehdileger. Naast het onaannemelijke karakter van de inspanningen die de militie volgens u zou leveren om u te vinden, zit er ook weinig logica in de manier waarop het Mehdileger u zou proberen te lokaliseren. Het is erg bevreemdend dat de militie die u 17 dagen lang vastgehouden en gefolterd heeft zomaar van uw familieleden gelooft dat ze niet weten waar u bent en dat ze dan maar onverrichter zake weggaan zonder verdere actie te ondernemen, en dat er in de twaalf jaar dat ze uw familie met hun vraag lastigvallen nooit een escalatie geweest is in hun gedrag. Wanneer u gevraagd wordt of u het zelf niet eigenaardig vindt dat militieleden, die er klaarblijkelijk niet voor terugschrikken om te martelen en te moorden en al jarenlang onophoudelijk naar u op zoek zijn, niets ernstigers of gewelddadigers ondernemen om de waarheid uit uw familie te wringen, herhaalt u gewoon dat ze telkens vragen waar u bent en dat ze u zullen doden als ze u vinden. Wanneer de vraag u opnieuw gesteld wordt geeft u een uitleg over het feit dat het in uw wijk opgemerkt wordt als er een vreemde persoon in de wijk komt, wat uiteraard ook geen verklaring is voor de vreemde werkwijze van het Mehdileger om uw verblijfplaats te weten komen (CGVS p.12). Bovendien blijkt uit het gesprek met uw vrouw dat niet alleen uw familie, maar ook haar familie én de bewoners van de wijk van haar familie al op de hoogte waren van jullie verblijfplaats in de Verenigde Arabische Emiraten. Uw vrouw voegt daaraan toe dat Najaf klein is, en dat je dus nergens veilig bent, want via hun connecties kunnen de milities altijd te weten komen waar je je bevindt (CGVS/B p.6). Het mag in dat geval ernstig verbazen dat het Mehdileger er in die twaalf jaar niet aan gedacht heeft om hun connecties aan te spreken en er nog steeds niet in geslaagd is om uw verblijfplaats te achterhalen, terwijl er toch een behoorlijk aantal mensen van op de hoogte waren. Daarmee geconfronteerd antwoordt ook uw vrouw naast de vraag en herhaalt ze dat de milities naar u komen vragen en dat ook uw vrienden altijd vroegen waar u was, maar dat ze nu allemaal weten dat u naar de VAE gegaan was (CGVS/B p.6). Dat is geen verklaring voor het feit dat het Mehdileger op dergelijke onlogische wijze probeert om uw verblijfplaats te achterhalen.

Los van dat alles heeft u, net als uw vrouw, nagelaten om op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding te maken van het feit dat uw familie nog altijd door het Mehdileger lastiggevallen zou worden (Vragenlijst 3.5). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, beweert u dat u het wou vertellen maar dat het niet mocht van de tolk, die u maar bleef onderbreken (CGVS p.12). Aan dat excuus wordt geen geloof gehecht. Het feit dat u pas op het Commissariaat-generaal melding maakt van het aanhoudende contact met het Mehdileger trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Dat uw familie al sedert begin 2004 en tot op de dag van vandaag nog altijd maandelijks of om de paar maanden leden van het Mehdileger aan de deur krijgt die van hen willen te weten komen waar u verblijft, wordt dan ook niet als geloofwaardig beschouwd, net als de bewering dat u gesignaleerd zou staan en dat het Mehdileger gealarmeerd zou worden zodra u het grondgebied betreedt.

Betreffende de dood van uw vader in mei 2005 beweert u dat precies zo'n eerder besproken bezoek van het Mehdileger, waarbij uw vader zich kwaad maakte, de reden is voor het feit dat hij gedood werd (CGVS p.9). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de veelvuldige bezoeken van de militie bij

uw familie sedert uw vlucht in januari 2004 tot op vandaag, komt het dan ook weinig overtuigend over dat uw vader bij een dergelijke confrontatie met het Mehdileger om het leven kwam. U legt wat zijn dood betreft bovendien enkel een medisch document neer waarin staat dat hij neergeschoten is, maar geen politieklacht of enig ander document dat zijn dood aan het Mehdileger kan linken. Sowieso dateert de dood van uw vader al van elf jaar geleden en heeft hij noch andere familieleden ooit bedreigingen ontvangen (CGVS p.11-12). In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat hij plots louter omwille van een belediging vermoord zou worden, en zelfs indien hij in gewelddadige omstandigheden om het leven gekomen is, is het moeilijk om aan te nemen dat dat in de door u beschreven context zou zijn gebeurd.

U haalt ook nog de dood van uw buurman aan, die toen u opgepakt werd in 2003 luid zou hebben tegengesproken en daarom zélf gevangengenomen werd. Ook hij zou achteraf naar de VAE vertrokken zijn en bij zijn terugkeer gemarteld en vermoord (CGVS p.8). U legt echter geen enkel bewijsstuk neer om uw beweringen over zijn dood en de omstandigheden waarin hij om het leven kwam te staven. Uit niets kan dan ook afgeleid worden dat de dood van uw buurman, die enkel steunt op uw verklaringen, iets te maken heeft met uw asielproblematiek. Bovendien was de betrokkenheid van uw buurman in uw arrestatie volgens uw verklaringen gering: hij kwam naar buiten toen hij hoorde dat er iets aan de gang was op straat toen het Mehdileger u kwam halen, en zou louter omdat hij tegensprak meegenomen zijn. Het feit dat zijn rol bij de gebeurtenissen zo miniem was, maakt het op zich al onaannemelijk dat hij enkel en alleen om die reden vermoord zou zijn (CGVS p.8).

U bent er niet in geslaagd de actualiteit van uw vrees aannemelijk te maken en steunt in uw verklaringen op weinig logische en vage elementen. Uw vrees is bijgevolg ongegrond, dus kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet besluiten dat er vandaag voor u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en

tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De documenten die u neerlegt veranderen bovenstaande appreciatie niet.

De documenten die u voorlegt uit Abu Dhabi (identiteitskaarten, geboorteaktes, vaccinatiekaarten en een verzekeringskaart) bewijzen enkel dat u effectief jarenlang in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef met uw gezin, hetgeen niet betwist wordt. Uw Irakese identiteitskaarten bewijzen dat u de Irakese nationaliteit heeft, maar ook die wordt niet betwist. De handgeschreven politieklacht toont aan dat weliswaar klacht is ingediend na uw gevangenschap, maar ook dat werpt geen nieuw licht op de feiten. Dat geldt ook voor de medische documenten in verband met de dood van uw vader.

Daarnaast legt u ook medische vaststellingen neer van letsels die u opliep nadat u gemarteld werd in 2003 en een mededeling dat u probeerde om een afspraak te bekomen voor psychologische analyse.

Het feit dat u gefolterd werd tijdens uw gevangenschap wordt op zich niet betwist, maar u legt enkel bewijzen neer van de fysieke letsels die u heeft opgelopen en maakt geen melding van een ernstig psychologisch trauma. U meldt op gegeven moment dat u duizelig wordt als u aan uw folteringen terugdenkt om te verklaren dat u een verkeerde tijdsindicatie had gegeven als antwoord op een vraag (CGVS p.9), maar wanneer bij u gepolst wordt naar een eventueel ernstig psychologisch trauma zegt u dat het u alleen zwaar valt om over de folteringen te praten omdat u er dan aan moet denken, maar dat u er voor de rest psychologisch geen last van heeft (CGVS p.11). U noch uw vrouw haalt ernstige mentale problemen aan als gevolg van de folteringen die u heeft ondergaan. U heeft pas een afspraak geboekt voor een psychologische analyse nadat u dat gesuggereerd werd tijdens uw gehoor op het CGVS, terwijl redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u, indien er echt sprake zou zijn van storende psychologische problemen ten gevolge van de dagenlange folteringen, daarvoor al eerder hulp zou hebben gezocht, hetzij de voorbije jaren in de Verenigde Arabische Emiraten, hetzij in België."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In het verzoekschrift voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers herhalen kort het asielrelaas van verzoeker en wijzen erop dat het huidige klimaat in Irak dermate onveilig is, dat verzoeker hoe dan ook niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de autoriteiten. De lokale autoriteiten in hun regio hebben weinig of geen vat op mensen die represailles willen uitvoeren.

Waar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de actualiteit van verzoekers' vrees in vraag stelt, antwoorden verzoekers dat het inderdaad klopt dat het Mehdi-leger actueel niet meer strijdt tegen de Amerikanen of de Iraakse autoriteiten, maar dat maakt hun rekening niet. Net omdat het Mehdi-leger nu banden onderhoudt met de Iraakse autoriteiten, zal verzoeker niet hoeven te rekenen op afdoende bescherming van de autoriteiten bij mogelijke represailles van het Mehdi-leger.

Verzoekers geven eerlijk toe dat zij tijdens hun gehoor bij het CGVS ietwat overdreven hebben toen ze vertelden dat leden van het Mehdi-leger een keer per maand langskwamen bij hun familie om te vragen waar verzoeker was. De feiten van december 2003 en december 2004 zijn echter volledig waarheidsgetrouw. Verzoekers wijzen erop dat hun (schoon)vader is doodgeschoten omwille van verzoeker en dat hun buurman om dezelfde reden als verzoekers Irak is ontvlucht, in 2015 naar Irak is teruggekeerd en daar in januari 2015 ook werd gedood door het Mehdi-leger. Verzoekers betreuren ook dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het menselijk aspect, met name dat verzoeker gefolterd werd, wat niet betwist wordt.

Verzoekers hebben bijkomende bewijzen verzameld en voegen deze bij het verzoekschrift. Ze hebben deze stukken pas na hun gehoor bij het CGVS ontvangen en konden ze daarom niet eerder meedelen.

Inzake de subsidiaire bescherming stellen verzoekers dat hun leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurig geweld in Irak wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. De veiligheidssituatie is er op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg. Bovendien zal hun terugkeer na een afwezigheid van meer dan twaalf jaar grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle veiligheidsrisico's vanden voor henzelf en hun kinderen.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- kopie van een document in het Arabisch;
- gelegaliseerde vertaling van dit document: ongedateerde klacht van de moeder van verzoeker bij de onderzoeksrechter n.a.v. de moord op verzoekers vader d.d. 23/05/2005;
- kopie van een document in het Arabisch;
- gelegaliseerde vertaling van dit document: klacht d.d. 24 mei 2005 van de moeder van verzoeker op het Al Karar Politiebureau n.a.v. de moord op verzoekers vader;
- kopie van een document opgesteld in het Arabisch;
- gelegaliseerde vertaling van dit document: een brief d.d. 15/01/2015 van het Mehdi-leger, waarop de naam van verzoeker en nog 4 andere personen vermeld staan als collaborateur en verrader aangesloten met de VS en de Zionistische bezettingsmacht;
- kopie van een document opgesteld in het Arabisch;
- gelegaliseerde vertaling van dit document: de schriftelijke klacht van een vrouw (volgens verzoekers de echtgenote van verzoekers buurman) in handen van de onderzoeksrechter n.a.v. de moord op haar echtgenoot R.A.A.Q. d.d. 20/01/2015;
- kopie van een document opgesteld in het Arabisch;
- gelegaliseerde vertaling van dit document: de klacht van dezelfde vrouw (volgens verzoekers de echtgenote van verzoekers buurman) op het Al Karar Politiebureau bij de onderzoeksrechter n.a.v. de moord op haar echtgenoot d.d. 20/01/2015, waarin ook vermeld staat dat haar echtgenoot op 19 december 2003 samen met zijn buurman, verzoeker, werd ontvoerd en dat ze na 17 dagen werden bevrijd met behulp van de Iraakse veiligheidsdienst en de VS troepen. Na de ontvoering is haar echtgenoot vertrokken naar de VAE. Op 15 januari 2015 moest hij terugkeren naar Irak en 5 dagen na zijn terugkeer heeft dit incident plaatsgevonden.

3.2.2. De verwerende partij dient een aanvullende nota d.d. 3 oktober 2016 in, met als bijlage daarbij de COI Focus Irak, "*Veiligheidssituatie Zuid-Irak*", update 4 augustus 2016 en de COI Focus Irak, "*De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*" van 12 juli 2016.

3.2.3. Verzoekers dienen eveneens een aanvullende nota in op 14 oktober 2016, waarbij zij de originelen voorleggen van de stukken vermeld onder 3.2.1., met name vijf documenten opgesteld in het Arabisch, waarvan de gelegaliseerde verklaringen reeds bij het verzoekschrift werden gevoegd.

3.2.4. Ter zitting dienen verzoekers opnieuw stukken in. Het betreft:

- een origineel document opgesteld in het Arabisch, voorzien van stempels;
- de gelegaliseerde vertaling van dit stuk, met name de overlijdensakte van 23 mei 2005 van verzoekers vader;
- een origineel stuk opgesteld in het Arabisch, voorzien van een stempel;
- de gelegaliseerde vertaling van dit stuk, met name de overlijdensakte van verzoekers broer, overleden op 20 september 2016 met als reden van overlijden: geweerschoten aan de borst en buik, opgesteld op 20 september 2016;
- een origineel stuk in het Arabisch;
- de gelegaliseerde vertaling van dit stuk, met name een klacht van verzoekers moeder bij de onderzoeksrechter op 20 september 2016 naar aanleiding van het overlijden van verzoekers broer, met daarin de mededeling dat een onderzoek wordt gestart naar de moord;
- twee originele stukken in het Arabisch;
- een gelegaliseerde vertaling van deze stukken, met name een klacht van verzoekers moeder bij de politie op 20 september 2016 waarin staat dat mannen op zoek waren naar verzoeker en dat ze zijn teruggekeerd en verzoekers broer hebben vermoord op 20 september 2016;
- een origineel stuk in het Arabisch;
- een gelegaliseerde vertaling van dit stuk, met name een klacht van verzoekers moeder bij de rechtbank van 20 september 2016;
- een origineel stuk in het Arabisch;
- een gelegaliseerde vertaling van dit stuk, met name een klacht van verzoekers moeder bij de onderzoeksrechter van 20 september 2016;

- een enveloppe van DHL, gedateerd op 18 oktober 2016, verzonden vanuit Najaf in Irak naar verzoekers in België.

4. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat er geen afdoende en geloofwaardige indicaties zijn dat hij vandaag, meer dan twaalf jaar na de problemen die hij kende met het Mehdi-leger, nog altijd in gevaar zou zijn:

- verzoeker beweert dat de militie sedert zijn vertrek in 2004 tot op vandaag nog altijd op zoek is naar hem en herhaaldelijk bij zijn familie langskomt om naar zijn verblijfplaats te vragen. Daarnaast haalt hij aan dat zijn naam op een lijst van de militie staat, hij is daarvan overtuigd omdat er in de regering mensen zitten die aan het Mehdi-leger gelinkt zijn. Zodra verzoeker en zijn vrouw zouden terug gaan naar Irak zou verzoeker vermoord worden. Aan deze beweringen kan geen geloof worden gehecht;
- het is niet aannemelijk dat het Mehdi-leger verzoeker nog steeds zou zoeken voor een incident dat twaalf jaar geleden plaatsvond, gezien de huidige objectieve situatie in Zuid-Irak er helemaal anders uitziet dan in 2003. In 2003 had het Mehdi-leger als voornaamste bestaansreden het verdrijven van de Amerikaanse troepen uit Irak, en konden zij aanstoot genomen hebben aan verzoekers onvrede over de gevechten rechtover zijn huis. De omstandigheden zijn echter drastisch gewijzigd: sedert 2008 is er geen sprake meer van openlijke gevechten tussen het Mehdi-leger en de Verenigde Staten en in de huidige context is het zuiden van Irak relatief veilig zeker voor sjiïeten. In 2008 werd het Mehdi-leger door de leider Moktada al-Sadr geheroriënteerd naar sociale dienstverlening, in 2010 verschoof het doel naar de politiek, sinds de komst van ISIS focust de militie onder een nieuwe naam op de strijd tegen ISIS, waarbij het zelfs samenwerkt met het Iraakse leger en de Amerikanen;
- verzoeker kan niet specificeren wie de man is met wie hij in 2003 een handgemeen had, wat zijn functie is en of hij nog steeds in Najaf is. Verzoeker werd bevrijd door de Amerikanen en door de Iraakse politie waardoor de bewering dat hij officieel gesignaleerd zou zijn, niet aannemelijk is. het voorkomen van verzoekers naam op een lijst is pure speculatie;
- het is weinig aannemelijk dat het Mehdi-leger al twaalf jaar niet-aflatende pogingen onderneemt om verzoeker te lokaliseren wegens een incident waarbij hij hen geen schade berokkend heeft, het karakter van de inspanningen die deze militie zou leveren om verzoeker te lokaliseren is onaannemelijk, evenals de manier waarop ze hem proberen te lokaliseren. Verzoeker stelt dat hij 17 dagen werd vastgehouden en gefolterd maar tegenover zijn familie ondernemen ze geen enkele actie en is er geen escalatie geweest in hun gedrag. Bovendien was iedereen van de wijk van verzoekster op de hoogte van hun verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten, zodat het ernstig mag verbazen dat de Mehdi-militie niemand anders buiten de familie heeft aangesproken om hun verblijfplaats te weten te komen;
- verzoekers hebben op de DVZ geen melding gemaakt van het feit dat hun familie nog altijd lastig gevallen zou worden door het Mehdi-leger;
- aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de veelvuldige bezoeken van het Mehdi-leger aan verzoekers familie, komt het weinig overtuigend over dat verzoekers vader bij een dergelijke confrontatie om het leven kwam;

- nergens kan uit worden afgeleid dat de dood van de buurman iets te maken heeft met verzoekers asielproblematiek, bovendien zou zijn rol bij de gebeurtenissen zo miniem geweest zijn, dat het onaannemelijk is dat hij alleen om die reden vermoord zou zijn.

4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door haar echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mee op basis van verzoeksters verklaringen een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongegronde karakter van hun asielmotieven. Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoekster niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers verklaringen over de oorzaken van zijn vlucht uit zijn land zijn echter niet afdoende en ongeloofwaardig. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij vandaag, meer dan twaalf jaar na de problemen die hij kende met het Mehdi-leger, nog altijd in gevaar zou zijn.

Verzoekers merken in het verzoekschrift op dat de omstandigheden in Irak misschien wel veranderd zijn, maar dat dit hun rekening niet maakt. Omdat het Mehdi-leger banden onderhoudt met de Iraakse autoriteiten, zal verzoeker niet moeten rekenen op bescherming door de Iraakse autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nu nog steeds in gevaar zou zijn omwille van feiten die dateren van 2003-2004, de situatie in Zuid-Irak ziet er helemaal anders uit dan in 2003:

“Dat blijkt uit objectieve landeninformatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier (COI bron 1 tot 4). In 2003 had het Mehdi-leger inderdaad als voornaamste bestaansreden de Amerikaanse troepen uit Irak te verdrijven, en zeker vanaf 2004 was er in het zuiden van Irak zelfs de facto sprake van een oorlogssituatie tussen het Mehdi-leger enerzijds en de Amerikaanse troepen en het Iraakse leger anderzijds, waarbij om Najaf zwaar gevochten werd. In die context kan het Mehdi-leger inderdaad aanstoot genomen hebben aan uw onvrede over de gevechten tegen de Amerikaanse troepen, maar de omstandigheden zijn inmiddels drastisch veranderd. Sedert het staakt-het-vuren van 2008 is er geen sprake meer van openlijke gevechten tussen de Verenigde Staten en het Mehdi-leger en in de huidige context is het Zuiden van Irak relatief veilig, en dan vooral voor sjiïeten. Ook de context waarbinnen het Mehdi-leger momenteel opereert valt niet meer te vergelijken met die van 2003. Het originele Mehdi-leger zelf is sedert het sektarische geweld in 2007-2008 voornamelijk sluimerend aanwezig in Irak. In 2008 heroriënteerde leider Moktada al-Sadr de groep naar sociale dienstverlening. In 2010 verschoof het doel richting de politiek, om al-Sadr's politieke agenda te steunen. Sedert de komst van ISIS focust de militie onder haar nieuwe naam Saraya al-Salam op de strijd tegen ISIS. Daarbij werkt het zelfs samen met het Irakese leger en de Amerikanen.”

Verzoeker verklaarde dat hij in december 2003 problemen kreeg met het Mehdi-leger omdat dit raketten afvuurde en schoot op een politiekantoor in verzoekers straat en dat daarbij zijn huis beschadigd geraakte (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker ging klagen bij deze personen en er ontstond een discussie waarbij verzoeker de leider van het Mehdi-leger beledigde. Die avond kwam het Mehdi-leger

verzoeker daarom oppakken en hielden ze hem 17 dagen gevangen waarbij hij gemarteld werd en hem verweten werd dat hij de Amerikanen steunde (gehoorverslag CGVS, p. 8). De Amerikaanse troepen en de Iraakse politie hebben hem bevrijd. Uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt (*Mapping militant organizations – Mahdi Army; Institute for the Study of War, Jaysh al-Mahdi; A short profile of Iraq's Shi'a Militias, Terrorism Monitor Volume: 13 issue: 8* van 17 april 2015) blijkt dat het Mehdi-leger zich heeft omgevormd en nu onder een nieuwe naam strijdt tegen ISIS en hierbij samenwerkt met het Iraakse leger en de Amerikanen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij nu, twaalf jaren na het incident, in Irak nog steeds het risico loopt op represailles van deze groepering omwille van het feit dat hij in december 2003 hun leider zou hebben beledigd. De politieke situatie is sindsdien gewijzigd. Uit verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 8) blijkt dat hij indertijd mee bevrijd werd door de Iraakse politie, zodat zijn bewering in het verzoekschrift dat hij niet zal hoeven te rekenen op steun van de Iraakse autoriteiten, ongefundeerd lijkt.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan het feit dat verzoeker werd vastgehouden, gemarteld en na 17 dagen werd bevrijd door de Amerikaanse troepen en de Iraakse politie. Ook de Raad ziet momenteel geen redenen om dit in vraag te stellen. Wat echter niet aannemelijk lijkt, is dat verzoeker twaalf jaar na datum nog steeds zou gezocht worden door leden van deze groepering (die inmiddels is omgevormd) enkel omdat hij indertijd hun leider beledigd heeft en omdat hem in het algemeen werd verweten mee te werken met de Amerikanen. Ook in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat verzoeker deze groepering geen schade heeft berokkend: hij heeft zich enkel negatief uitgelaten over Moktada al-Sadr en daarbij is er een handgemeen geweest tussen verzoeker en een verantwoordelijke, wat bezwaarlijk een aanleiding kan worden genoemd voor een twaalf jaar durende zoektocht naar wraak.

De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die pertinent en deugdelijk zijn en steunen op de stukken van het administratief dossier, met name de verklaringen afgelegd door verzoeker en verzoekster en de informatie waarover het CGVS beschikt.

4.5. Verzoekers halen verschillende argumenten aan waaruit volgens hen zou blijken dat verzoeker wel nog steeds gevaar loopt: het Mehdi-leger is gedurende hun afwezigheid op regelmatige basis bij verzoekers moeder komen informeren waar verzoeker zich bevond – het Mehdi-leger heeft bij één van deze gelegenheden verzoekers vader vermoord, in 2005 – de buurman van verzoeker, die samen met verzoeker werd ontvoerd en ook naar de VAE gevlucht is, is in 2015 teruggekeerd naar Najaf en werd er vermoord – verzoekers broer is in september 2016 vermoord. Tevens wijzen ze erop dat verzoekers naam op een lijst staat en dat hij bij binnenkomst in Irak onmiddellijk opgemerkt zal worden.

4.6. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verklaringen van verzoekers over de niet aflatende pogingen gedurende twaalf jaar om verzoeker te lokaliseren wegens een incident waarbij het Mehdi-leger geen schade heeft berokkend, weinig aannemelijk zijn. Verzoeker is niet eenduidig over om de hoeveel tijd ze langskwamen bij zijn moeder en het is niet aannemelijk dat deze organisatie, die er niet voor terugschrok om verzoeker te folteren, bij hun bezoeken telkens genoeg neemt met het antwoord van de familie dat ze niet weten waar verzoeker is.

In het verzoekschrift geven verzoekers toe dat ze overdreven hebben door te spreken over maandelijkse bezoeken, ze deden dit uit bezorgdheid om ernstig te worden genomen. Dit neemt echter niet weg dat het vreemd is dat deze militie, die in het verleden niet terugschrok voor geweld, zomaar gelooft dat de familie niet weet waar verzoeker zich bevindt en nooit actie onderneemt en dat er nooit een escalatie is geweest in hun gedrag. Evenmin heeft deze organisatie blijkbaar haar connecties aangesproken om te weten te komen waar verzoeker zich bevond, terwijl verschillende mensen in Najaf op de hoogte waren van het feit dat verzoekers in de VAE woonden.

Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers bij de DVZ niet hebben verklaard dat verzoekers familie nog steeds werd lastig gevallen door het Mehdi-leger. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dit is niet het geval wat dit punt betreft.

4.7. Om te staven dat het Mehdi-leger dikwijls langs kwam en nog steeds langs komt en nog steeds op wraak belust is, verwijzen verzoekers naar drie moorden: de moord op hun (schoon)vader in 2005, die zich had boos gemaakt na zo'n bezoek van het Mehdi-leger, de moord op verzoekers broer in

september 2016, die werd vermoord nadat hij niet had gezegd waar verzoeker verbleef, en de moord op een buurman, die net als verzoeker in 2003-2004 17 dagen werd opgepakt en gemarteld, naar de VAE vluchtte maar in 2015 naar Irak terugkeerde. Bij het verzoekschrift, in de aanvullende nota en ter zitting leggen verzoekers stukken neer over deze drie moorden (overlijdensattesten en klachten van nabestaanden bij de onderzoeksrechter en de rechtbank).

Inzake de dood van verzoekers vader, sluit de Raad zich aan bij wat daarover in de bestreden beslissing wordt gesteld: zelfs indien verzoekers vader in gewelddadige omstandigheden om het leven is gekomen (de overlijdensakte vermeldt geweerschoten aan het hoofd) dan nog is het moeilijk om aan te nemen dat het in de door verzoeker beschreven context zou zijn gebeurd, gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de veelvuldige bezoeken van de militie aan verzoekers familie sinds zijn vlucht in januari 2004 tot op vandaag, wegens een incident waarbij hen geen schade werd berokkend. Wat de inhoud betreft van de klacht van verzoekers moeder, wordt erop gewezen dat een klacht vermeldt wat de klager heeft verklaard. De inhoud van een klacht houdt daarom geen bewijs in van de beweringen van de klager.

Inzake de dood van verzoekers broer wordt hetzelfde opgemerkt: dit overlijden herstelt niet de ongeloofwaardigheid van het feit dat het Mehdi-leger gedurende twaalf jaar onafgebroken bij verzoekers familie langs kwam om hem op te sporen, omwille van een incident van twaalf jaar geleden waarbij hij hun leider zou hebben beledigd en het tot een handgemeen zou zijn gekomen. Zelfs indien verzoekers broer in gewelddadige omstandigheden om het leven zou zijn gekomen (de overlijdensakte vermeldt geweerschoten aan borst en buik), dan nog is het moeilijk om aan te nemen dat dit in de door verzoeker geschetste context zou zijn gebeurd, gelet op het hierboven vermelde. Ook hier wordt erop gewezen dat een klacht vermeldt wat de klager, *in casu* verzoekers moeder, heeft verklaard. De inhoud van een klacht houdt daarom geen bewijs in van de beweringen van de klager. Het feit dat in dit klachtenformulier vermeld wordt dat een onderzoek wordt gestart, houdt ook geen verdere aanwijzingen in over de specifieke context van dit overlijden.

Tevens wordt erop gewezen dat uit de COI Focus "*Irak: corruptie en documentenfraude*" die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat valse documenten makkelijk te verkrijgen zijn: "*Iraakse documenten zijn op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar. Het betreft onder andere na 9 april 2003 uit Iraakse overheidsinstellingen ontvreemde authentieke documenten. Dergelijke documenten voldoen aan alle vormvereisten, met uitzondering van de wijze van afgifte. Handelaars in vervalste documenten zijn veelal ook in het bezit van de officiële stempels en zegels. Verder komt het voor dat door corruptie binnen Iraakse overheidsinstellingen officiële documenten tegen betaling onrechtmatig afgeleverd worden.*" (p. 5) "*Ook van de rantsoenkaarten die afgeleverd worden om beroep te doen op het Public Distribution System (PDS) zijn vervalsingen in omloop. Hetzelfde geldt voor woonattesten, overlijdensaktes en geboorteaktes.*" (p. 7).

Inzake de dood van verzoekers buurman, die samen met verzoeker ontvoerd en gemarteld zou zijn en vijf dagen na terugkeer naar Irak vermoord werd, wordt hetzelfde opgemerkt: een klacht vermeldt wat de klager (*in casu* de echtgenote van de buurman) heeft verklaard. De inhoud van een klacht houdt daarom geen bewijs in van de beweringen van de klager. Uit de hierboven vermelde info blijkt dat vervalste overheidsdocumenten en overlijdensaktes in Irak makkelijk verkrijgbaar zijn tegen betaling. Daarnaast sluit de Raad zich ook aan bij wat er in de bestreden beslissing over dit overlijden wordt gesteld: "*Bovendien was de betrokkenheid van uw buurman in uw arrestatie volgens uw verklaringen gering: hij kwam naar buiten toen hij hoorde dat er iets aan de gang was op straat toen het Mehdi-leger u kwam halen, en zou louter omdat hij tegenspraak meegenomen zijn. Het feit dat zijn rol bij de gebeurtenissen zo miniem was, maakt het op zich al onaannemelijk dat hij enkel en alleen om die reden vermoord zou zijn (CGVS p.8).*" Ook hier wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hijzelf of zijn buurman door het Mehdi-leger werden opgepakt en gedurende 17 dagen werden mishandeld, en vervolgens gedurende twaalf jaar onafgebroken gezocht, en in het geval van zijn buurman, bij terugkeer vermoord, enkel en alleen omwille van het feit dat er een woordenwisseling was met beledigingen en een handgemeen.

Verzoeker toont geen verband aan tussen deze overlijdens en zijn asielrelaas. Documenten kunnen een geloofwaardig asielrelaas versterken, *in casu* is het relaas van verzoeker echter niet geloofwaardig.

4.8. Wat de verklaringen van verzoekers betreft dat de naam van verzoeker op een lijst staat en dat het Mehdi-leger gealarmeerd zal worden zodra verzoeker Irak zou binnenkomen, wordt vooreerst

opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeker en verzoekster blijkt dat zij hier gewoon voor vrezen maar geen enkele concrete aanwijzing hebben.

Verzoeker verklaarde het volgende (gehoorverslag CGVS, p. 13):

"U vertelde daarjuist dat uw naam in een computer staat, leg eens uit wat u daarmee precies bedoelt? Een vriend van mij en mijn moeder zeggen: uw naam is vermoedelijk ook op de computer. Zodra ze uw naam intikken, gaat dat tevoorschijn komen. En ik ben zeker dat ik erop sta, op de computer, omdat al die leger van de Mehdi, de verantwoordelijke, die werken bij de regering."

Gehoorverslag p. 14:

"Ik ga het toch nog eens vragen; heeft u of uw familie concrete aanwijzingen dat uw naam op een lijst van het Mehdi leger zou staan en doorgegeven zijn aan computers aan allerlei grenspunten in het land? Concrete aanwijzingen?"

Ik ben daar 100 procent van zeker dat mijn naam op de computer staat.

Waarom?

Omdat de leger Mehdi de volledige regering in hun macht hebben. En ook dat hij de president is van de jomhoria (vraag aan tolk: wat is dat, de jonhoria) De bevolking, en ook van de regering."

Verzoekster verklaarde het volgende (gehoorverslag verzoekster CGVS, p. 4):

"Kijk de naam van mijn man is op de computer aangegeven bij de luchthaven van Irak. Zodra wij binnenkomen, ik mijn man en mijn kinderen, worden we vermoord."

Gehoorverslag verzoekster CGVS, p. 5:

"Hetgeen u mij vertelt over namen die ingegeven zijn op de computer, zeg eens wat u daar precies mee bedoelt?"

Gelijk ik u al zei, onze naam is overal doorgegeven, niet alleen bij de luchthaven, ook bij de checkpoints, overal waar gij een grens wil overgaan hebben ze onze naam doorgegeven.

Waarom, omdat mijn man vervolgd is (tolk: vervolgd is niet het juiste woord maar ik weet het niet, het is zoals opgespoord en ook gevang) en het is de reden dat we Irak niet meer binnen kunnen geraken."

"Oké maar wat ik vroeg was: hoe komt het dat jullie naam overal is doorgegeven, wat is dat voor iets, hoe komt dat, want ik begrijp het niet?"

Ik zei, de naam van mijn man is doorgegeven op de computer, door wat hij gedaan heeft, niet mijn naam, maar zijn naam.

Oké zijn naam dan?

Omdat hij gedagvaard is bij de rechtbank, bij de regering.

Gedagvaard bij de rechtbank, leg dat eens uit?

Hij is gedagvaard door de milities, de milities, dat is toch de leger Mehdi, en de milities, dat is dus eigenlijk de regering. Door die probleem dat er gebeurd is.

Dus u probeert uit te leggen dat het Mehdi leger de naam heeft doorgegeven aan luchthavens en checkpoints etc?

Dus ik weet dat via zijn familie, dat het zo door is gegeven, dat de leger mehdi, de leger mehdi dat is de regering.

Oké, hoe weet zijn familie dat zijn naam is doorgegeven?

Familie?

Ja. U zegt net: ik weet het via de familie.

Hoe weten we dat, nadat hij gevangen is genomen en vrij is gelaten en dat wij vertrokken zijn, weten we dat de leger Mehdi met de regering twee handen op één buik zijn.

Ja maar welke indicaties of zelfs bewijzen heeft u dat de naam van uw man ergens op een lijst staat die is doorgegeven naar alle grenspunten in Irak?

Dus eigenlijk alleen maar via zijn familie die in Najaf is die dat weten via het Mehdi leger en alle politieke partijen die daar zijn.

Dan vraag ik eht nog eens: hoe weet familie het dan? Wat ik eigenlijk wil weten is: is he een vermoeden, dat het misschien zo zou kunnen zijn dat zijn naam op ee klijhst staat, of zijn er ook echte redene om aan te nemen dat het echt zo is?

Alleen via zijn familie hebben we dat gehoord, de lijst hebben we niet gezien. De leger Mehdi zijn allemaal bij de regering.

Heeft de familie dan die lijst?

Nee, we weten nu wat eigenlijk de leger mehdi nu aan het doen is, via de tv, of telefoon."

Vervolgens wordt erop gewezen dat reeds werd vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat het Mehdi-leger verzoeker nog steeds zou zoeken voor een incident dat twaalf jaar geleden plaatsvond, enerzijds omwille van de gewijzigde politieke context en anderzijds omdat dit incident geen schade berokkende aan het Mehdi-leger: verzoeker heeft zich enkel negatief uitgelaten over Moktada al-Sadr en er is een handgemeen geweest tussen verzoeker en een verantwoordelijke van het Mehdi-leger. Het is niet aannemelijk dat verzoeker omwille van een dit incident van twaalf jaar geleden, op nationale schaal geseind zou staan.

4.9. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 mei 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

4.10. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

4.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.12. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.13. Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Irak, meer bepaald in Najaf, en gebruikt hiervoor "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 en de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van 24 december 2015. In een aanvullende nota werden volgende documenten toegevoegd op basis waarvan het CGVS opnieuw de veiligheidssituatie in Irak heeft onderzocht: de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (update) en de COI Focus "Irak, De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 12 juli 2016.

Het CGVS stelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS sinds juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies waaronder Najaf, kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Het CGVS vervolgt:

“Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De documenten die u neerlegt veranderen bovenstaande appreciatie niet.”

Het onderzoek door het CGVS d.d. 3 oktober 2016 als gevolg van de update van de COI Focus “Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016, vermeldt dezelfde conclusies voor de zuidelijke provincies waaronder Najaf en geeft verdere informatie over de evolutie in Babil.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ

30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekers' algemene opmerkingen in het verzoekschrift, die zich uitsluitend beperken tot hun asielrelaas, zijn niet van aard om vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander licht te plaatsen.

Verzoekers voeren evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.14. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

4.16. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET